

Иван Вазов
4-та годишнина на
Сливница

Война позорна, война проклета!
(О боже, всяка война такваз е!) –
рано ти наште мирни полета
с гроби насея, с кърви накваси.

Омразна ми си с твоята слава,
с кървавий празник, що завеща ни;
радост на други нек тя внушава –
в мен буди болки, негодуванье.

Помня аз живо време нещастно,
кога ти пламна с фурий си бледи
и зверски страсти раздуха бясно
и два народа трепетни сведе –

не на труд общи, на пир домашен,
а на сеч кървав, на смърт, проклятъя!
Брат на брат гневно дигна меч страшен,
вместо да падне нему в обятъя.

* * *

Сливнице, ти си гроб, кой погълна
хиляди сили, надежди, вери...
Враждата само там не потъна:
тя дебне злобно, за мъст трепери.

Сливнице славна, кому трябва ти
с твоята слава, ужаси, лаври?
Кой два народа при теб изпрати?
Кой се безбожно над тях погаври?

.....

Теб те подготви зъл гений адски,
та с твоите венци, срамове, гроби
вечно да будиш във души братски
радости зверски и зверски злоби.

* * *

И мойта муза възпя таз слава!
И сви на гроба венец кървнишки!

И сля гласа си в шумната врява,
заглуши в гърди честни въздишки.

И не каза тя думи високи
за любов, прошка и примиренье,
и не навлече траур дълбоки
посред народний триумф пиени.

И в песента й звучеше ярост –
от тъмний вихър и тя обзета –
господи, ти ще простиш, от жалост,
човека слаби, но не поета!

Одеса, 1888

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Преслав Марков

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8491>]